

DEBRECZEN NAGY-VÁRADI

H I R D E T Ő .

Hirdető, szépirodalmi és vegyes tartalmu közérdekű hetilap.

Előfizetési díj:

Egész évre helyben s vidékre . . . 4 frt. Évnyegyedre . . . 1 frt.
Félévre 2 „ Egyes példány . . . 10 kr.
Hirdetések jutányos árért közöltnék, külön mindannyiszor 30 kr
bélyegdíj mellett.

Szerkesztői iroda Debreczenben; Nagyuj-ticza 1609. sz. a.

Nagy-Váradon előfizetések és hirdetések felvételnek Nuricsán
Péter fűszerkereskedésében.A nyilttérben magán és pártédekű cikkeket ócsa árért elfo
gadunk.

É J J E L .

Ki tudja, hogy az a fátýol
Amit az ég magára von:
Nem azt a bünt gyászolja-e,
Amit levéuk egész napon?!

S ki mondja meg, ki éri föl
Magasságával az észnek,
Hogy ott . . . a hulló csillagok
Nem e becületből lésznek?

Dehogyan lesznek! hisz ha mind az
Egy bukott becület volna:
Rég nem von a csillagoknak
Csak egy drága hirmondója.

Mikor én színész voltam.

— Egy barátom elbeszélése. —

(Vége.)

Áttérek immár más tárgyakra is, értvén a szerelmi
kalandokat, melyből részünk jócskán kijutott.

Első este még nem léptettek fel bennünket s ezért a
színpalak közül bámultuk a társaság mindkét nembeli mű-
vészeit, amint magukat Földvár műértő publikuma előtt
produkálák.

Nem játszott ugyan ekoh Sohajvári Eleonora sem,
a társaság legifjabb s legcsinosabb nőtagja. Társaságomat
ő osztá.

No de nem fárasztom az olvasót viszonyunk fejlő-
désével. Elég az hozzá hogy „lelkeink találkoztak“ s mi
„megértők egymást“. Előadás után még ott maradtunk s
ábrándozva beszélünk jövő boldogságunkról. Ép' egy
vizesés mellett szorongatám kezeit, s tapasztám rá forró
ajkamat, midőn Bús Pali, ki szinte szerelmes volt imáda-
tom tárgyába: féltékeny boszujában a készletben levő
dézsa vízzel úgy letalálta hevemét lüteni, hogy ha Eleo-
nora hirtelen keblén nem melegül föl édes csókjaival, alig-
ha meg nem dermedek.

Tebát meghallgatád szívem vágyait? Óh Leonora
Isten áldmeg érte, nyögém sohajvja, te egy fagyni készülő
szívet olvasztál föl, mert tudd meg engem még ki sem
boldogított, te vagy első szerelmem (Notabene Kassán
már ekkor csak 4 lányas házból hajítottak ki, 9 férj pedig
bottal fenyegetett egyszer másszor, ha látogatásaimmal
fel nem hagyok.)

Ah Quintilian, hogy először megpillantottalak már
szerelem ébredt szívémben, fölötünk az üdv bájkoránya
ragyogand, s amint Racine mondja.

„Szívünknek együtt dobbanásán

A boldogság virága felvirul.“

(A manó meg hiszi, hogy ily bolondot Racine vaiha
mondott volna, de hát én csak rá hagytam.)

Igy tölt el színészetem első napja. A másodiknak haj-
nalán alig ébredék fel, már Nagy J. fölön fogott, mondván:
estére Lalla Róukhot adjuk, a szultán szerepét, ki dalnok
incognitóban a menyasszony szívért szép dalával elbájolja:
ön fogja adni. Siessen rögtön nőmhöz ki igen jól játszik a
flótán, estére önt minden dallamra betanítandja.

Nemes önrzetet dagasztá keblem. Tehát ma estére
Már föllepek a színpadon s Földvár közönségének tapsai
fogják lelkemet szédíteni. Elmenék tehat tetszelgő dámá-
hoz s az délutáni 4 órára minden dallamot a lelkembe ol-
tott. Nem irom le szerelmes pillantásait, mert nem akarom
olvasóim étvágyát három napra elvenni.

Négy óra volt tehat az idő, midőn eszünkbe jutott,
hogy az utolsó jelent tableaujához hiányzik a két
elefánt.

— Directora a művészet csarnokának e hiányon
segíteni kell! Tudományom fölhasználom, óh mert előttem
Raphael dicsősége sem távoli csillag, én festek elefántokat,
csak papír legyen; lécz és festék! Hozasson ön két hatos-
ért papírdelkít, kindruszt, téglaport, s meglátja mily busás
kamatja leend mindennek.

S megérkezvén a kellekek hozzá kezdék a festéshez,
s ecsetem alól nemsokára két oly állat került ki, melyre
csak rá kellett írni, hogy mindenki így szóljon: „ez már
osztán elefánt“ — a ki még elefántot nem látott tudni
illik.

Hát még az előadás!

Egy sánta cigánytól ki kölcsönzénk egy nagy bőgőt,
mely szükség esetén egész családot megvédhetne az idő
viszontagságaitól, ezt nyakamba akasztám s ez vala lan-
tom.

Igaz ugyan görnyedtem alatta, de azért a publikum
meg vala elégedve, midőn pedig a hurokon hangom kísé-
retétől ujjaimat végig futtatám; akkor elbájolve a zöngé
kellemétől tele hanggal zúgá: „Éljen, hogy volt“.

En meghatottan hajlongtam jobbra balra, az az csak
akartam bajlongni, ha a roppant brügótól lehetett volna,
s az ezt követő mély csendben egy tele száju néző fel-
állt s ily szókra nyitá ajkait:

„Minekutána ily derék új színész érdemre érdemes,
ajándékozuk meg, még pedig csizmája nyúttos lévén egy
pár uj fejezéssel a szarat majd adom én, a bőrre pedig
adakozzunk, imhol kalapomba egy hatost csuszatatok, pó-
tolja kiki.“

Maceénás népe Földvárnak, emnyit még sem vártam
töled. Szemeimbe könyek gyűlték, miért is a director jól
le huroगतott, mondván ezért még örülni kellettük.

Előadás után Eleonora jött hozzám s nyakamba bo-
rult. Egy rost alatt elmondott Apollónak és Orpheusnak,
Fulmilének és élő fagótnak. Első föllépésem nagyszerű-
en sikerült mondá, s büszke volt rám. Legalább ugy
mondta.

Aztán hirtelen mintha kedvének madzagát ketté vág-
ták volna búsan elvonult.

— Mi bajod szivem királynéja?

— Ő nem felelt.

— Szólj angyalom, mi bánat borítja lépé szived
egét?

Csak sohajtott.

— Hiányzik valamid?

— Óh én boldogtalan vagyok.

— Mond meg mi annak oka, s ha életembe kerül,
megváltalak.

Lennél oly jó angyalom? Kérdé, s megcsókolt.

— Parancsolj velem mondam gyönyörű itसान.

— Fizesd ki hát a suszteremet a kinek 9 fital va-
gyok adós, szólt susogva, s újra megcsókolt.

Tebettem-é egyebet, mint oda adni tárczám tartalma-
nak utolsó maradványát is angyalom kezébe.

Harmadnap újra szünetem volt, s ezért készülés he-
lyett a színpalakat javíttattam. Midőn egy, azelőtt tejfő-
tartói minőségben kiszolgált bögréből éppen legnagyobb
enthusiasmussal kenegtettem zöldre valami bokrot ábrázolá-
zó papírdeklét, elém állt Demidor s minden előleges
bevezetés nélkül megölel. Kérdeni akarám, hogy mindez
mi legyen, de már akkor ő ki routott vele.

— Osztozz barátom örömeimben. Eleonora a szép
hölgy, könnyezve valá meg mint szeret. A halandók leg-
boldogabbikává lett.

Ez már aztán a dézsa víznél is jobban lehűtött.

— Ah mondam nem is sejtetve, mint érdekel a
tárgy, igért-é légyottot?

Demidor titoklátjessen, de boldogan sohajta, — 11
órákor, az egyik elefánt háta mögött.

Bosszut forralék magamban, mert ez már mégis sok.
Saját művem szolgáljon megcsalattatásom egyik tényező-
jeül? No csak várjatok!

No és nincs tovább kérdém a boldogot.

De igen felelt ez, képzeld mily bizalmasok va-
gyunk. Felfedte előltem, hogy kártolyarában 12 forinttal
adós egyik üzletben, nekem volt ennyi pénzem, kifizetni
ajánlközám, s ő ajándékom elfogadta.

Lehetetlen? Nem hiszem!

De ne kételkedj. Saját kezébe adtam a 12 frot.

No szépen vagyunk gondolám, miközben Demidor
akkorakat szökelleve örömeiben mint valamely bakkecske,
magamra hagyott.

Fölakarám az árulót keresni s fölállék, azonban az
ajtón Thüringer lépett be.

Pajtás kiáltá, kész a kaland, Leonora szeret mint
Istenét. Az elébb vallá meg, hogy ábránd alakját bennem
látja meg testesülve. Szabó kontója kifizetésére már kért
is tőlem 10 forintot. Oda adtam utolsó pénzemem.

Ez több volt, mint a mennyit elviselnem lehetett.
Fölállottam s az örvendező félbolondot magára hagyva
rontottam a szabadba.

Fölkeresni indultam a hütlent. Lakása azonban zárva
volt. Méreggel telten tartok a Szarvas felé s épp belé-
pendő vagyok, midőn Traucsek a kávéház ajtón kiugorva
karonfog, és se kérd, se hall, vonszol magával.

— Képzeld pajtás, soha ily bolondot. Ez az imádozt
Leonóra belém van bolondulva. Erővel megakar velem
szökni. Úti költségére oda adtam az utolsó garasomat. Ti-
zenhárom forint hatvan krajczár. Nem egyszerű?

De igen, mondom inkább nevetésesnek mint bo-
szankodásra méltónak találván a komédiát, gyere csak a
színpadra.

Hanem mire érkezénk ott! Volt általános zürzavar
Nagy József egész lényéből kikelve rontott felénk. —
„Halották, hallották?“ megszökött! megszökött!

— Ki szökött meg, kérdők elképedve.

— Leonóra, s elvitte legjobb ruháinkat, vele együtt
az a gazember Bús Pál, elvitte 40 forint adósságát,
kézpénzt, én tőlem, Nagy Józseftől, ordítá az érdemes
director.

— Tőlem pedig 13 frot 60-at, kiáltá Traucsek.

— Tőlem 12-öt.

— Tőlem meg 10-et sohajtott Demidor és Thü-
ringer.

A megcsalt felek összenéztek. S én nevettem felet-
tük, bölcsen elhallgatva, hogy nekem is inkább sirnom
kellene.

Isten veletek ármányos ifju nők, ezental az idősbe-
nek udvarlok határozám el magamban, azok nem oly csa-
lárdok.

S még akkor hozzá fogtam tervezhez.

A Directorné, Drugeth Amália, (27 év körüli egykoru
gouvernantné) Zebedarkonyi Filomela, (ez volt az ex
kasziárné) és Petséri Pimpinella (volt szobályán) lettek
szivem bálványai.

Az első virágzás korszakán túl valának már, egykori
szépségükből nem maradt tehát egynek egynek az arczán
oly sok, hogy szivem vágyai ki legyenek elégítve, ezért
kezdtem tehát egyszerre négynek udvarolni, gondolván
igy nagyobb lesz a hatás, a mennyiben a négy maradék
szépség csak kitesz talán egy egészét.

Mondanom sem kell, hogy mindannyian kedvesen
vették udvarlásom, s mivel csalásomat lehetősen el tudtam
leplezni 2—3 nap mulva mindnyájának kegyeibe fész-
kelém magamat.

Hanem bocsánatot kérek már csak megvallom egy
kis tréfát mégis volt szándokom velök tenni. Puffra nem
udvarlok.

Leültem s mind a négyőjüknek egy egy szerelmes
levelet irtam, melyekben roppant vallomások és esküvések
közt mind a négy éjjeli 11 órára rendez—vonsra hivatik
a színpadra, de persze ugyanazon az egy napon.

Ez volt színészi pályám hetedik napja.

A levelek feladása után délelőtti teendőimhez láttam,
vagy is az esteli darabhoz diszleteket javítgaték. Épp a
Cillej és Hunyadiak drámát lévén adandók a szükségelt
Belgrád várán tataroztam, midőn egyszerre kardok csőr-
renése hangzék.

Nem volt nekem a policia sohasem kedves tünne-
mény. Most és azonnal eltaláltam, hogy az a kard a mi ott
csörög valami megyei hajdu oldalán helytelenkedik, ame-
lyik hajduknak szent kötelessége engem elfogni.

Nem kelle tehát nekem a csörrenésnél egyéb, ijed-
tembe egyik alattam szónokló művésztárs nyaka közzé
locsolám bögrém tartalmát, egy óriási ugrással a czimbo-
razzó hegyet ábrázoló diszlet tetejére vetém magam,
azzal pedig egyenest rohantam a culissák mögé s egy ott
minden nemesb hivatás nélkül ólálkodó almáriomba vo-
nultam, magamra húzván annak aajtáját.

Mintha persze az ért volna valamit.

Három diszpeldánya a megyei rendőrség közegeinek
kihintergetett belőle, s minden jogszerű tiltakozásom meg
nem hallgatta karon fogtak s felhurozoltak a szolgabíró
hivatali helyiségébe.

— Ki ön, kérdé az érdemes ur fontos arczal.

Azt ön nagyon jól tudja felelélem én. Ha nem tudná
el se fogatotott volna.

— Mért áll ön itt? — Mért nem mondták, hogy
„tessék helyet foglalni.“

— Nem azt kérdem — mért jött ön ide?

Mert ide hozták, felelélem rendithetlen nyugalommal.

— Honnan hozták?

— Egy almáriomból.

— Nem azt kérdem, azelőtt hol volt?

— A czimborrazó hegy tetején. Ezt nem látszott a
szolgabíró úr érteni azért hirtelen kérdé.

— Mit csinált ön ott?

Javitottam Belgrád várát.

— Jól van, mi az ön foglalkozása.

— Thalia papja vagyok.

— Hol született?

— Európában.

— Közelebbi meghatározást kérek.

— Magyarorszában.

— Még közelebbit.

— A struzslyákon.

— Milyen pályán volt azelőtt?

— Egy párszor már a Tiszavidéki pályán ültem.
 Hanyadik évben született?
 — Arra nem emlékszem kérem, mert akkor még nagyon kicsi voltam.
 — Hány éves?
 — Husz, tulajdonképp huszonkettő, de két évig betegem feküdtem.
 — Mire való ez a tréfa. Én mint atya kívánok önelbánni.
 — Jaj kérem csak úgy ne tegyen velem. Az minden héten felfenekelt tizenkészer.
 — Ön egy Istentől elrugaszkodott fiaszter — taposó.
 — Megkövetem Földváron nincs fiaszter.
 — Ha tovább komédiázik kivetzetetem.
 — Magam is úgy akarom.
 — De mondja még kérem, mi vezette önt e lépésre, hogy elhagyva iskoláit e ronda nyomorult nép közzé, lépett.
 — Uram ön téved. Én a művészet bajnokává lettem, Thalia papjaival fogtam kezét s egy órán sem hagyám őket soha sem el.
 — De atya önt visszakívánja Kassára?
 — Küldött e pénzt?
 — Telegráfon száz forintot.
 — Akkor megyek! kiáltám.

A szolgabíró hitte is, nem is, kételyei eloszlatására hátam megérendelt két hatalmas bajszu hajdút, s azok ékes társaságában vitetett a csányi indóházba, előre megtelegraphirozván megérkezésém időpontját, úgy, hogy mikor a vonaton Kassára déli 12 óraker megérkeztünk, 150 főre menő fiataliság éljen rivalgása fogadott. A vigzimborák aztán közre kaptak s ugy kísértek be nagy triumfussal a városba, hol két hétig aztán kalandjaim képezték a beszéd tárgyát.

Pár nap mulva levelet kaptam Traucektól, tudatták, hogy Nagy József uram társulata feloszlott. Okot erre, mint írta, a Bus Pali és Eleonora féle szökés s az én elfogatásomon kívül még az is szolgáltata, hogy eltűnésem napjának esteli 11 óraker az igazgatóné, s a másik három elviselt szépség a szinpadon a nagyséletben ismeretlen okból kegyetlenül megteptázták egymást.

E rejtelmes eseményt mosolyt csalt ajkaimra, eszembe jutott ugyanis, hogy a négy donnátna végzetes nap reggelén én hittam a moudott helyre légyottra. Mi természetesen tehát, hogy a szerelmes hölgyek helyettem egymásra találva, családódt szívtük mélyéről feltörő bus haragukat egymás elagyabugyálással csöndesítették el.

Bájos hölgyek! Lengjen feleltetek leltem áldása. Isten veled Nagy József, kit én bankrottá tettem, s Isten veled színész élet, mely engem regresszált. Valahányszor rád emlékszem, könyvet csal szemembe a soha el nem feledhető dicsőség, s a veres-hagyma koszt, melyből oly bőven kijutott osztályrészem.

És te Eleonora, ki megcsaltad szívem legnemesebb érzelmeit s a ki elszóktél 12 forint 60 krajczárommal, — légy te is boldog, mint én vagyok, mert tudok hinni a majdani viszontlátás édes reményében. Tudod, te szép vagy, s én néha ellátogatok a „Neue Welt“-be.

Eh bien — a többit ugyhiszen tetszik érteni.

Irta **Blair**.

Vegyes.

— **A jogász-segélyező egylet** alapítókéje javára múlt vasárnap tartott műkedvelő előadás a várakozásnak megfelelőleg kitünően sikerült, — a tiszta haszon 100 frtot meghaladt. — A mai napon pedig a növegyelői árvaház javára hangversenyyel egybekötött előadás tartatik.

— **A cukorgárgár** társulat közgyűlésén elhatározott, hogy a múlt évi nyereomány nem osztatik ki, hanem elhelyett czukortisztítás gépezetével rendeztetik be a gyár s így e befektetés által jövőre nagyobb nyereményre lesz kilátás mint eddig.

— **Nagy-Kálló-város** előjáróságának tudósítása folytán, közhírré tételik, hogy ott az ugynevezett László-napi országos vásár folyó évi június 25-kén fog megtartatni.

— A nyiregyházi pünkösztí országos vásár május 18-kán a rossz idő miatt meg nem tartathatván: közhírré tételik, hogy a pót-vásár folyó június hó 8-kán okvetlen meg fog tartatni.

Beküldetett.

Minden betegnek erő és egészség gyógyszer és költségnélkül; a felette üdvös

Revalesciere Du Barry Lond onból.

Az izletes Revalesciere du Barry gyógytápszer, elüz minden betegséget, melyek az orvosságnak ellenállnak; u. m. gyomor, — ideg, — mell, — tüdő, — máj, — mirigy, — nyák-hártya, — lélekzési, — hólyag és vese fájdalmatok, gümőkör, hasmenést, aszkört, asthmát, köhögést, emésztelenséget, dugulást, hideglelést, szédülést, vértolulást, fulzugást, gyomor-émelygést és hanyást még a terhesség ideje alatt is, diabest, bükört, elsóványodást, csuást, köszvényt, sápkört. Kivonat 5,7000 bizonyítványból oly gyógyulások felől, melyek minden orvosságnak ellenálltak:

Az izletes Revalesciere du Barry eltávolít minden betegséget, melyek az orvosságoknak ellenállnak; nevezetesen gyomor, — ideg, — mell, — tüdő, — máj, — mirigy, — nyák-hártya, lélegzési, — hólyag és vese-fájdalmatok, gümőkör, hasmenést, aszkört, asthmát, köhögést, emésztelenséget, dugulást, hideglelést, szédülést, vértolulást, fulzugást, émelygést és hanyást még a terhesség alatt is, diabest, bükört, elsóványodást, csuást, köszvényt, sápkört. Kivonat 75,000 bizonyítványból, oly gyógyulásokról, melyek minden gyógyszerre dazoltak:

Minden betegségeknek orvosság és költségnélküli eltávolítása a londoni Revalesciere du Barry — izletes egészségéték által, mely felnőtteknél és gyermekeknél árrát 50-szeresen megtakarítja.

Kivonat 75,000 bizonyítványokból, gyomor, — ideg, — allést, — mell, tüdő, — nyak, — hangcső, — lélekzési, — mirigy, vese és hólyagfájdalmatokból gyógyulásokról, — melyek közül kérés következtében másolatok ingyen és bérmentve küldetnek.

64,210. szám u bizonyítvány.

Nápoly, 1862, április 17.

Uram! májbetegségem következtében hét év óta voltam az elsóványodás és mindenféle szenvedés borzasztó állapotában. Nem voltam képes írni vagy olvasni; reszketés volt tettem minden idegben, rossz emésztés és folytonos álmatlanság, folytonos idegizgatottságban voltam, mely engem ide-oda üzött, s egy pillanát sem hagyott nyugtot, melankólikus voltam a mellett a legnagyobb mértékben. Sok orvos merítette ki tudományát, szenvedésem csillapulása nélkül. Teljes kétségbeesésben megkíséréltem az ön Revalescierejét, és most, miután avval 3 hóig éltem, köszönetet mondok az Istennek. A Revalesciere a legfőbb dicsőretet érdemli, egészségemet tökéletesen helyreállította, s oly állapotba helyezett, hogy társadalmi állásomat újra elfoglalhatom. Legmélyebb hálaával és teljes tisztelettel Marquise de Bréhan.

65,810. szám u bizonyítvány.

Neufchateau (Vogosek) 1862 Deczemb. 23.

17 éves leányom, a havitisztulás kimaradása miatt, minden idogrombolások legborzasztóbbikában, szakadék. Vitustánczban szenvedett a legnagyobb mértékben, Szent tutet minden orvos a segély lehetőségén. Azóta őt egy barátom tanácsára Revalescierevel tápláltam, s ezen drága tápszer, mindenik bálmutatára, kik a szenvedőt ismerik, őt tökéletesen helyreállította; s teljesen egészséges. Ezen gyógyulás itt igen nagy feltűnést okozott, és sok orvos, bajokat gyógyíthatatlannak nyilváníták, bálmutnak most, hogy gyermekemet erősen, frissen, és teljes egészségben lenni látják.

Martin,

Ofenfigre, Comptable geretraite.

Minden betegnek egészség és költségnélkül a következő betegségeket távolítja el: gyomor, — ideg, — mell, — tüdő, — máj, — mirigy, — nyák-hártya, — lélekzési, — hólyag és vese-fájdalmatok, gümőkört, aszkört, asthmát, köhögést, emésztelenséget, dugulást, hasmenést, álmatlanságot, gyengességet, aranyeret, vizebetegséget, hideglelést, szédülést, vértolulást, fulzugást, émelygést és hanyást még a terhesség ideje alatt is, diabest, buskomorságot, elsóványodást, csuást, köszvényt, sápkört. Kivonat 75,000 bizonyítványból oly gyógyulások felől, melyek minden orvosszernek ellenálltak:

74,670. szám u bizonyítvány.

Ára 1/2 fontos bádog szelenczékben 1 frt. 30 kr. 1 fontos 2 frt. 50 kr. 2 fontos 4 frt. 50 kr. 5 fontos 10 frt. 12 fontos 20 frt. 24 fontos 36 frt. Revalesciere kétszerüst, szelenczékben 2 frt. 50 és 4 frt. 50 kr. Revalesciere csokládé por és táblácskaalakban 12 csészére 1 frt. 50, 24 csészére 2 frt. 50; 48 csé-

szére 4 frt. 50 kr., poralokban 120 csészére 10 frt. 288 csészére 20 frt. 576 csészére 36 frt. Kapható Barry du Barry és lársául, Bécs, Wallfischgasse nr. 8 valamint minden városban gyógyszerészek és fúszerkereskedőknl is; a bécsi ház mindeü vidékre posta-utalvány, vagy utánvét mellett is küld.

Magyarországban kapható a következő helyeken és uraknál, Arad, Tones és társa; Debreczen, Mihálovics István gyógyszerész a kigyóhoz; Dunaföldvár, Nadhera Pál, Eszék, Dávid Gyula gyógyszerész; Maros-Vásárhely, Fogarasi Demeter J.; Pest Török József gyógyszerész; Székesfehérvár, Dlabella György; Temesvár, Quiriny Albert városi gyógyszerész, Wersetz, Fischer Móricznál.

Debreczeni piaci középár, mérőben. 1874. jun. 2. Buza 730. Kétszeres 600. Rozs 535. Arpa 325. Zab 275. Tengeri 440. Köles 630. Kása 950. 1 zsák burgonya 280. 1 mázsa szalonna 39-40¹/₂-42 frt. Háj 1 mázsa 42-43-44 frt.

Kihzott lotteria számok. 1874.
Bécs május 30. **39, 54, 18, 49, 6.**

Bécsi börze Május 4. Ezüst 106,50. Arany —

Felelős szerkesztő s kiadó **Báthory Sándor.**

HIVATALOS ÉS MAGÁNHIRDETÉSEK.

2006.
1874. —szám.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Czeizing Gusztáv** részére, alperes **Kocsis Mihálytól, ugy is mint gyermekei gyámjától** 38 aft. 16 kr. tőke és járulékal erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a debreczeni 65 számú telekjegyzőkönyvben bejegyzett s 1600 aftra becsült **cseglédűtczai 74 számú házastelek,** és **4 hold 200 öf külső föld** folyó 1874-dik évi **július hó 6-dik,** szükség esetére **auguszt. hó 6-dik** napján délutáni 3 óraker, a tkvi irodában, kiküldött végrehajtó Török Péter által megtartandó árverésen el fognak adni,

1. Az árverési feltételek a következők:

1. Kiküldési ár a becsérték, melynek 10 % -a, vagyis 160 frt az árverelmi szándékozók által a kiküldött árverelő kezébe bánatpénzül letendő.

2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladatnak.

3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 14 nap, 2 hónap és 4 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamatával fentit, telekkönyvi hatóságnál, lefizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanoknak a leütés után 14 nap mulva birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog a hivatalból bekezelteni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is el fognak adni.

Egyszermind azok, kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnek, felhívatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — fentitri telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874-ik évi máj. hó 29-ik napján tartott üléséből.

1—3.

Boruss József,
jegyző.

3449.
1874.

Árlejtési hirdetmény.

Sz. kir. Debreczen város cselédei számára szükséges 77 darab vászon kilének készítése közönséges árlejtés utján rendeltetvén kiadani, határidőül a folyó évi Junius hó 12-dik napjának délelőtti 9 órája tűzetik ki a városház nagy-tanácstermében, mely árlejtésre a vállalkozni kívánó szakértők czennel meghivatnak; a feltételek a számvető hivatalnál megtekinthetők lévén.

Kelt sz. kir. Debreczen város gazdászati tanácsának 1874. évi május hó 27-kén tartott üléséből.

Kiadta

Farkas Ferencz, aljegyző.

(1.)

A DEBRECZENI ELSŐ IPARTÁRSULATI BANK KÖZGYÜLÉSÉRE VALÓ MEGHÍVÁS.

A DEBRECZENI ELSŐ IPARTÁRSULATI BANK RESZVÉNYESEI a folyó évi Junius 21-kén, vasárnap délelőt 9 óraker, a bank saját helyiségében a Bánki-háznál tartandó

ELSŐ RENDES KÖZGYÜLÉSRE

tisztelettel meghivatnak.

Tárgysorozat:

- 1) az 1873-ik évi üzletről szóló jelentés;
- 2) az 1873-ik évi zárszámadás, mérleg és a választmányoknak arra vonatkozó javaslata;
- 3) a hiányzó választmányi tagok megválasztása;
- 4) szavazás a bizottság válasszása.

Azon t. részvényesek, a kik a közgyűlésben részt akarnak venni: kötelesek a közgyűlés napja előtt 3 nappal részvényeiket a bankpénztárba letenni. A vidéki részvényes azt, a közgyűlés napján, a közgyűlés megnyitása előtt is letenni. — Egy részvény egy szavazattal bir; minden további részvény egy szavazatra jogosít; 10 szavazattal többet azonban senki sem gyakorolhat. (Lásd az alapszabályok 19. 83. 84-ik §-ait)

Telegal László elnök.

1—3. Kelt Debreczenben május 20. 1874.

Előfizetési fölhívás.

1874. január 1-jén új előfizetést nyitottunk a

„SORROLÁSI TUDÓSÍTÓ“

harmadik évfolyamára,

mely

minden húzás után havonként

2—3-or jelenik meg.

Egészévi előfizetési díj:

Budapest számára díjmentesen a házhoz hordva **2 frt.**

Az osztr.-magyar tartományok számára díjmentesen postán küldve **2 frt.**

Német-, Olaszország, Dunafejedelemségek, Szerbia és Svájc számára **2 frt 50 kr.**

Ujjonnan jelentkező előfizetőknek a már megjelent számok még rendelkezésre állnak.

Hirdetéseket olcsón vétetnek föl.

A „sorsolási tudósító“

kiadó hivatala

Budapest, bálvány-utca 9. sz. (9—10.)

